

Sygn. akt III C 1090/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko W. A.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. A. na rzecz powoda M. S. kwotę 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1.231 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści jeden złotych) - od dnia 13 listopada 2013 r.,

- 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych) – od dnia 13 marca 2015 r.;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.197 zł (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów postępowania;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 766,04 zł (siedemset sześćdziesiąt sześć złotych cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 1090/15

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

W dniu 27 stycznia 2015 r. powód M. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. A. kwoty 1.600 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 listopada 2013 r. i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 17 czerwca 2012 r. doszło do uszkodzenia należącego do powoda samochodu marki M. (...) przez pozwanego, kierującego pojazdem mechanicznym i związanego umową ubezpieczenia OC z (...) Company SE w R.. Ubezpieczyciel

wypłacił powodowi odszkodowanie, lecz w niepełnej wysokości – 699,93 zł. Powód nie zgadzając się z decyzją ubezpieczyciela zwrócił się do rzeczoznawcy techniki samochodowej o określenie zakresu i kosztów naprawy jego samochodu, uzyskując kosztorys opiewający na kwotę 3.647,56 zł. Na sporządzenie kosztorysu powód wydatkował 369 zł. Powód odwołał się od decyzji ubezpieczyciela i wezwał go do dopłaty kwoty 3.229,12 zł tytułem pełnej rekompensaty szkody w jego majątku, jednak ubezpieczyciel podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Powód w tej sytuacji zażądał 1.231 zł tytułem części kosztów naprawy pojazdu, zastrzegając możliwość rozszerzenia żądania względnie dochodzenia pozostałej części w odrębnym postępowaniu, a nadto kwoty 369 zł wydatkowanej na sporządzenie kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę.

Pozwany w sprzeciwie od wydanego w tej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania. Pozwany przyznał, iż w dniu 17 czerwca 2012 r. doszło do uszkodzenia przez niego pojazdu powoda, wywodząc, że szkoda została zlikwidowana, bowiem ubezpieczyciel wypłacił powodowi należne odszkodowanie.

W piśmie procesowym z dnia 21 marca 2016 r. (...) Company SE w R. zgłosił interwencję uboczną po stronie pozwanego, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kosztów procesu. Interwenient uboczny argumentował, że wypłacone powodowi odszkodowanie odpowiada kosztom naprawy pojazdu po szkodzie.

W toku postępowania strony nie modyfikowały swych stanowisk procesowych co do zasady.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2012 r. pozwany W. A. podczas wykonywania swym samochodem manewru cofania uderzył w należący do powoda M. S. samochód marki M. (...). W wyniku tego w pojeździe powoda doszło do uszkodzenia zamocowania reflektora przeciwmgielnego lewego, obudowy reflektora lewego, tablicy rejestracyjnej z przodu, ramki tablicy rejestracyjnej i zderzaka przedniego.

W dniu szkody pozwany związany był z (...) w R. umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem należącego doń pojazdu. Powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił mu tytułem odszkodowania kwotę 699,93 zł.

Powód nie akceptując stanowiska ubezpieczyciela co do wysokości odszkodowania zwrócił się do (...) o określenie zakresu i kosztów naprawy jego pojazdu, uzyskując wycenę opiewającą na kwotę 3.647,56 zł. Na sporządzenie przez rzeczoznawcę wyceny powód wydatkował 369 zł.

Pismem z dnia 19 października 2012 r. powód wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 2.947,63 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu oraz kwoty 369 zł tytułem kalkulacji naprawy. W piśmie z dnia 8 listopada 2012 r. ubezpieczyciel poinformował powoda, że nie znajduje podstaw do zmiany ustaleń w sprawie wysokości przyznanego odszkodowania oraz do uznania kosztów wykonania kosztorysu.

Powód w piśmie z dnia 28 października 2013 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.299,12 zł tytułem kompensaty kosztów naprawy jego pojazdu w następstwie kolizji z dnia 17 czerwca 2012 r.

Pozwany w piśmie z dnia 5 listopada 2013 r. poinformował powoda, że wszelkie roszczenia winien kierować do ubezpieczyciela, który jest zobowiązany zlikwidować w jego imieniu szkodę w całości.

Pojazd powoda nie został naprawiony, przy czym koszt jego naprawy wynosi 2.593,66 zł.

dowody:

- dowód rejestracyjny i karta pojazdu w aktach szkody – płyta CD k. 49

- polisa k. 33
- oświadczenie k. 34, również w aktach szkody – płyta CD k. 49
- dokumentacja fotograficzna w aktach szkody – płyta CD k. 49
- zgłoszenie szkody k. 14 v. , również w aktach szkody – płyta CD k. 49
- protokół szkody k. 14, również w aktach szkody – płyta CD k. 49
- kosztorys z dnia 23.06.2012 r. k. 9, również w aktach szkody – płyta CD k. 49
- pismo z dnia 16.07.2012 r. k. 15 v.
- pismo z dnia 14.09.2012 r. k. 16
- decyzja k. 16 v. , również w aktach szkody – płyta CD k. 49
- kosztorys z dnia 2.10.2012 r. k.10 -11
- informacja k. 12, 12 v.-13
- faktura VAT k. 13 v.
- pełnomocnictwo k. 15
- odwołanie k. 17-18, również w aktach szkody – płyta CD k. 49
- odpowiedź na odwołanie k. 19, również w aktach szkody – płyta CD k. 49
- wezwanie do zapłaty k. 20
- pismo pozwanego z dnia 5.11.2013 r. k. 21
- pismo ubezpieczyciela z dnia 12.11.2013 r. k. 22, również w aktach szkody – płyta CD k. 49
- zeznania powoda k. 111
- zeznania pozwanego k. 111-112
- opinia biegłego sądowego k. 142-152
- zrzut ekranowy k. 204
- zdjęcie k. 205
- wyjaśnienia biegłego sądowego k. 207-208

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w znacznej mierze zasadne.

Powód dochodził w niniejszej sprawie od pozwanego zapłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną w jego majątku w wyniku zdarzenia z dnia 17 czerwca 2012 r. Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności za szkodę co do zasady, podważał natomiast wskazywany przez powoda zakres tej szkody, a tym samym wysokość należnego mu z tego tytułu odszkodowania. Tożsame stanowisko co pozwany prezentował interwenient uboczny.

Podstawę prawną ciężącego na pozwanym obowiązku naprawienia szkody stanowił art. 436 § 2 k.c., zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Wskazania w tym miejscu wymaga, iż stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zaferowanych przez strony, a także ich zeznania oraz opinię biegłego sądowego, popartą jego wyjaśnieniami złożonymi podczas rozprawy. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, za wyjątkiem kalkulacji kosztów naprawy sporządzonych przez interwenienta ubocznego i P. O., jako pozostających w sprzeczności z ustaleniami dokonanyymi przez biegłego sądowego M. M.. Podkreślenia wymaga, że biegły sądowy w sposób logiczny, wyczerpujący i wsparty zasadami doświadczenia życiowego uzasadnił wnioski zawarte w swych opiniach, odpierając w sposób przekonujący zarzuty zgłoszone do nich przez strony w swych wyjaśnieniach złożonych na rozprawie, w konsekwencji Sąd uznał jego opinię oraz wyjaśnienia za w pełni wiarygodne i miarodajne dla czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. W szczególności biegły wskazał przekonująco, że w ramach naprawy pojazdu należy dokonać jedynie wymiany obudowy reflektorów, albowiem uszkodzeniu uległy jedynie ich zaczepy, co poparł fotografią złożoną na rozprawie, przyjąć zatem należało, że wymiana całych reflektorów nie jest konieczna. Z wyjaśnień biegłego wynikało również, że w okresie powstania szkody nie były dostępne do pojazdu powoda części zamiennie alternatywnych dostawców, z uwagi na odległą datę produkcji tej marki samochodów, przy czym pojazd powoda wyposażony był w części oryginalne, a nie zamienniki i to części oryginalne uległy uszkodzeniu. Z kolei dokonana obecnie wycena kosztów naprawy pojazdu z wykorzystaniem zamienników powodowała wzrost kosztów naprawy pojazdu o ok. 1.000 zł, z uwagi na konieczność wymiany całego reflektora. Nie byłoby również prawidłowe zastosowanie do naprawy części oryginalnych używanych, albowiem ich jakość i pochodzenie są nie do ustalenia, zaś źródłem zapatrzania w takie części są stacje demontażu pojazdów. Zatem konieczne było dla przywrócenia pojazdu powoda do stanu poprzedniego wykorzystanie do naprawy części oryginalnych i nowych.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż koszt naprawy pojazdu powoda, a tym samym należne mu odszkodowanie opiewa na kwotę 2.593,66 zł. Z kwoty tej powód otrzymał jedynie 699,93 zł wypłaconą przez interwenienta ubocznego w ramach umowy ubezpieczenia OC łączącej go z pozwanym. Tym samym do zapłaty pozostaje 1.893,73 zł, z której to kwoty powód dochodził w niniejszym postępowaniu 1.231 zł. Żądanie pozwu w tym zakresie było zatem w pełni uzasadnione.

Co się zaś tyczy roszczenia o zapłatę kwoty 369 zł tytułem zwrotu wydatków na sporządzenie wyceny kosztów naprawy pojazdu przez rzeczoznawcę samochodowego, wskazać należy, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał w wyniku zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. W ocenie Sądu zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, bowiem poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne dla zweryfikowania rozmiarów szkody powstałej w pojeździe powoda. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby powód dysponował wiedzą,

która umożliwiła mu samodzielną ocenę uszkodzeń należącego do niego pojazdu oraz ustalenie kosztów jego naprawy, których wycena dokonana przez reprezentującego interesy pozwanego ubezpieczyciela - jak wynika z ustaleń biegłego - była zaniżona. W tej sytuacji do wartości szkody, którą winien naprawić pozwany należało doliczyć koszt sporządzenia kosztorysu naprawy przez P. O., tj. kwotę 369 zł i w tej części uznać roszczenia powoda za zasadne.

Z tych przyczyn w punkcie I wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda łącznie 1.600 zł. O roszczeniu dotyczącym odsetek sąd orzekł w tym punkcie wyroku na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 476 k.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli

termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W świetle art. 455 k.c. obowiązek zapłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym aktualizuje się po wezwaniu dłużnika do wykonania zobowiązania. Zważyć należy, iż powód wezwał pozwanego pismem z dnia 28 października 2013 r. doręczonym najpóźniej 5 listopada 2013 r. (z tej daty pochodzi odpowiedź pozwanego na to wezwanie) jedynie do zapłaty kosztów naprawy pojazdu, które określił w tym wezwaniu na kwotę 3.299,12 zł, wyznaczając pozwanemu termin 7 dni na zaspokojenie roszczenia. Tym samym należało uznać, iż pozwany winien zapłacić kwotę 1.200 zł (mieszczącą się w należności objętej tym wezwaniem) najpóźniej w dniu 12 listopada 2013 r., a skoro tego nie uczynił to od dnia 13 listopada 2013 r. pozostaje w opóźnieniu w jej zapłacie. To uzasadniało zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od tejże kwoty od tej właśnie daty.

Z kolei z żądaniem zapłaty kwoty 369 zł powód wystąpił wobec pozwanego dopiero w niniejszym postępowaniu – żądanie to zawarł w pozwie, którego odpis doręczono pozwanemu w dniu 5 marca 2015 r. Uznając, że odpowiednim terminem na zaspokojenie tego roszczenia, biorąc pod uwagę jego rozmiary jest termin tygodniowy, Sąd przyjął, że pozwany winien zapłacić kwotę 369 zł najpóźniej 12 marca 2015 r., zatem w opóźnieniu w jej zapłacie pozostaje od dnia następnego. Z tych przyczyn odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie 369 zł należało zasądzić od dnia 13 marca 2015 r., a nie od dnia wskazanego w pozwie, tj. od dnia 13 listopada 2013 r. W tym zatem zakresie żądanie uboczne powoda nie zasługiwało na uwzględnienie, co skutkowało częściowym oddaleniem powództwa w punkcie II wyroku.

W punkcie III wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwany, który przegrał proces zobowiązany był zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które złożyły się opłata od pozwu w wysokości 80 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda - 600 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 500 zł, tj. 1.197 zł.

Zważyć należało, że uiszczona przez powoda zaliczka nie pokryła w pełni kosztów opinii biegłego – z tego tytułu wydatkowano ze środków budżetowych kwotę 766,04 zł. W tej sytuacji w punkcie IV wyroku nakazano pobrać ww. kwotę od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie stosując odpowiednio przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz.1398 z późn. zm.) .